

do rozhodnutí, jímž příklep byl odepřen (§ 187 ex. ř.) V tom i onom případě jest právo rekursní obmezeno, přísluší jednak jen určitým osobám, jednak jen z určitých důvodů. Kruh osob a důvodů, z nichž rekurs jediné jest přípustným, jest rozdílným dle toho, zda byl příklep udělen či odepřen. Proti usnesení, kterým příklep byl udělen, jsou oprávněni podati rekurs jen ti účastníci, kteří byli přítomni dražbě, kteří pro vady v § 184 ex. ř. uvedené před skončením dražby vznesly odpor a jichž práva udělením příklepu byla dotčena (§ 182, odstavec druhý ex. ř.). Těchto předpokladů zde není. Stěžovatelé byli přítomni dražbě, odporu však do příklepu před skončením dražby nepodali. Důsledkem toho nepřisluží stěžovatelům právo rekursu do usnesení o příklepu (§ 187 ex. ř.).

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by, nehledě k odmítacím důvodům, o rekursech (odporu) znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Především nutno si uvědomiti, že v tomto případě nejde o úkon nesporného řízení, nýbrž o nucený prodej domu, dvěma osobám společného, tedy o exekuční úkon podle § 352 ex. ř., při čemž jest sice použití ustanovení §§ 272 až 280 cís. nař. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., nikoliv však ostatních jeho ustanovení. Použití oněch ustanovení týká se jen provedení soudní dražby a, dovolává-li se císařský patent, pokud sám nestanoví výjimek, předpisů soudního řádu a dražebního řádu, jest použití nyní platného řádu exekučního (§§ 133 až 239), ovšem jen potud, pokud to není na překážku podstatě dobrovolné dražby. Důsledkem toho ovšem nepřicházejí v úvahu ony předpisy exekučního řádu, jež slouží jediné k tomu, by byly chráněny zájmy určitých osob, jež jsou na exekučním řízení zúčastněny. Nelze proto odporovati příklepu jen za podmínek § 187 ex. ř., nýbrž dle § 9 nesp. říz. vůbec a neměl tudíž rekursní soud výtky dražebnímu řízení činěné, ať v odporu, ať v rekursech pominouti, poukázav na jich nepřipustnost dle exekučního řádu, ač o nich měl v nesporném řízení rozhodnouti (§ 2 čís. 5 a 7 cís. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák.).

Čís. 2104.

Ohrožení ve smyslu § 379, odstavec druhý, ex. ř. lze spatřovati v tom, že odpůrce, projevivší úmysl, vystěhovati se do ciziny, inseroval v novinách prodej svých nemovitostí.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1922, R I 1389/22.)

Soud první stolice povolil žalobci prozatímní opatření k zajištění peněžité pohledávky, k odporu však usnesení to zrušil. Rekursní soud změnil toto usnesení v ten rozum, že nevyhověl odporu a potvrdil původní usnesení, povolující prozatímné opatření. Důvody: Nebezpečnoství, jaké má na zřeteli § 379 odstavec druhý ex. ř. jest dostatečně osvědčeno. Stěžovatel správně vytýká, že stačí, je-li pravdě podobno, že by odpůrce ohrožené strany zcizením nebo jakýmkoliv jiným naklá-

dáním s předměty svého jmění, zvláště pak úmluvami učiněnými o tom s osobami jinými zmařil nebo značně ztížil dobytí peněžité pohledávky (§ 379 odstavec druhý ex. ř.). Tedy pravděpodobnost sama, že by odpurce tak učiniti mohl a nikoliv již skutečnost, že tak odpurce již činí, je důvodem prozatímního opatření. Nelze sdíleti názoru první stolice, že takové odstraňování muselo by se díti nápadně rychle, by se stalo důvodem ku povolení prozatímního opatření. Kdyby mělo prozatímní opatření býti povoleno v případech nejkrajnější nutnosti, tedy až tehdy, když dlužník nápadně rychle svůj majetek zeizuje, pak by ustanovení ex. ř. o zajišťování postrádalo praktického významu a věřitel by si mohl velmi neseznamně opatřiti zajištění. Nestačilo by ovšem osvědčení, že odpurce hodlá se přestěhovati do Ameriky, poněvadž obava, že rozsudek by musil se vykonati v cizině, uznána jako důvod ohrožení jen při nárocích nepeňěžních (§ 381 čís. 1 ex. ř.). Výslechem Jaroslava K-a a Václava R-a ve spojení s dodatečně slyšeným Konstantem H-em jest však dále osvědčeno, že odpurce vícekrát prohlásil, že svůj majetek zde prodá a vrátí se zase do Ameriky. Prohlášení takováto činil veřejně a nijak se tím netajil, že se do Ameriky vrátí. V posledním roce několikrát inseroval s plným svým podpisem v *Národ. Listech*, *Nár. Politice* a *Venkovu* prodej svých nemovitostí, totiž parního mlýna v St., cihelny v S. a dolu v T. Tím jest dostatečně osvědčeno, že chová odpurce skutečně a vážně úmysl prodati veškeren svůj majetek v tuzemsku mu náležející a tu jest pravdě podobno, že by, jak to požaduje § 379 odstavec druhý ex. ř., jinak realizace pohledávek byla zmařena nebo značně stížena. Žádati o povolení prozatímního opatření v době rozprodávání majetku nebo do konce, když by odpurce byl již na cestě do Ameriky, bylo by zajisté vzhledem ku výši pohledávky neopatrností.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Pouhý úmysl odpurce navrhovatelova, prodati veškeren svůj majetek nepostačil by ovšem k osvědčení nebezpečí, že nárok navrhovateluv jest ohrožen. Avšak z toho, co rekursní soud zjistil, plyne, že nezůstalo při pouhém úmyslu, nýbrž že odpurce v posledním roce několikrát inseroval v denních listech prodej svých nemovitostí a prohlásil, že svůj majetek prodá a vrátí se do Ameriky. Odpurce tedy předsevzal již pozitivní čin směřující k tomu, aby svůj majetek zpeněžil, a jest tedy vzhledem k jeho vícekrát projevenému úmyslu odjetí do Ameriky pravděpodobno, že by vymáhání pohledávky navrhovatelovy mohlo býti zmařeno nebo značně stíženo (§ 379 ex. ř.). Že dosud k realizaci majetku odpurcova nedošlo a zda lze realizaci snadno či neseznamně provést, na tom nezáleží, stačí jen, že odpurce podnikl kroky k tomu směřující.

Čís. 2105.

Zákon ze dne 30. června 1921. čís. 257 sb. 7. a n. o opravných prostředcích státních úřadů zástupčích ve věcech firemních.

Finanční prokuratuře nepřisluší právo rekursu, pokud jde o označování zboží na lahvových vinětkách.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1922, R I 1396/22.)